

višestruko kretanje jezika, odnosno mnoštvo značenja reči, na delu je prosto zamašnjavanje jedne metafore drugom, odnosno jednog označitelja drugim.

Ako filozofija u objašnjenju metafore nudi još jednu metaforu, to ne znači samo da filozofija koristi jednu određenu metaforu zarad određenja metafore odnosno doslovnog značenja, već da je samo kretanje filozofskog mišljenja određeno kao potreba za zaobilaznim, metaforičkim kretanjem ka doslovnom značenju, odnosno prisutnosti bića. Drugim rečima, priča o prisutnosti ili priča o doslovnosti je i sama moguća jedino samo kao metaforičko kretanje. Ovo metaforičko kretanje, međutim, nije u metafizici shvaćeno kao nešto što onemogućava doslovnosti ili prisutnost onoga što jeste, već nešto što ga naprotiv omogućava. Stoga i Derida zaključuje da je filozofija kao takva u svom tradicionalnom obliku jedna "teorija metafore", koja isprva mora moći sebe da pokaže kao metaforu teorije. Opet, ovde je nužno naglasiti da to nije metafizički način mišljenja dovelo do odustajanja od prisutnosti čistog bića, već naprotiv da je omogućilo samu priču o datoj prisutnosti.

Primenimo ove Deridine analize na ono što znamo o Platonu i memezisu. Sa Platonom je, čini se, stvar posebno jasna. Sa jedne strane stoji razlika pravog i nepravog, ispravnog i neispravnog, čistog i uprljanog govora, odnosno podražavanja. Sa druge strane, data razlika i sama biva postavljena putem jedne metafore, u čijem središtu stoji metafora Sunca. Dakle, metaforom se pravi razlika doslovnog ili pravog i prenesenog i nepravog, što povratno dovodi u pitanje to kako opravdati ovu razliku. Međutim, slika je kod Platona i sama razumljena kao obećanje pojma, dakle pojam nikada nije tu, ali ga data slika kao metafora metafore obećava, tj. obećava se upravo metaforičko kretanja prisvajanja i oprisućivanja. Rečju, data metafora metafore, odnosno metaforizacija nije nešto što po Platonu sprečava filozofsku težnju ka čistom i u